

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci

žalobce: **X**
bytem X
zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem
sídlem Slavíkova 23/1568, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad – Jihočeský kraj**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 56, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 1. 2016, č. j. KUJCK 6016/2016

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 14. 1. 2016, č. j. KUJCK 6016/2016 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) dne 22. 2. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č.j. KUJCK 6016/2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti územnímu rozhodnutí Městského úřadu Kaplice, odboru stavební úřad ze dne 5. 3. 2015 čj. MěÚK/06779/2015 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě uvedl údaje k posouzení včasnosti žaloby. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Výkonem rozhodnutí žalovaného - povolením a následným zahájením, popřípadě dokonce dokončením umístění stavby by vznikla žalobci újma na jeho vlastnickém právu k jeho nemovitostem – pozemkům p. č. x, x, x, x, x, x, x, x v k. ú. x, na nichž má být stavba umístěna a dále k pozemku p.č. x v k.ú. x, kdy realizací stavby by byl znemožněn přístup na tento pozemek. Žalobce ke svému návrhu odkázal na judikaturu Krajského soudu v Praze, Městského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu.
3. Žalobce tvrdil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, především s § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., neboť neobsahuje minimální vzdálenosti od hranic pozemků a sousedních staveb [(písm. c)], určení prostorového řešení stavby včetně maximální výšky (např. mostů, násypů, apod.), a základní údaje o kapacitě stavby [(písm. d)], vymezení území dodatečného vlivu stavby (písm. e)]. Podle názoru žalobce pokud územní rozhodnutí tyto podmínky pro umístění stavby neobsahuje, je popřen jeho zákonný účel, a tudíž je nezákonné. Není rozhodné, zda jedná se o stavbu liniovou, rozsáhlou, neboť právní norma nikde neuvádí, že by takové stavby nemusely respektovat zákonné požadavky. Nemůže obstát odkaz žalovaného na dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, neboť ta nebyla učiněna přílohou rozhodnutí o umístění stavby. Výrok rozhodnutí totiž působí právní následky, a pokud neobsahuje zákonem předepsané údaje, nenese celistvou a srozumitelnou informaci k uplatňování procesních práv účastníků. Přitom se má jednat o zábor pozemků žalobce, a proto by mělo být nepochybně jaká část má být zabrána. Z rozhodnutí není zřejmé, jaká bude vzdálenost od dalších sousedních nemovitostí. Územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., § 92 odst. 5 za stavebního zákona § 68 odst. 2 správního řádu, neboť výrok neobsahuje právními předpisy předepsané náležitosti a tyto vady žalovaný neodstranil, čímž zatížil své rozhodnutí taktéž nezákonností.
4. Žalovaný se dále nezabýval souladem stavby s územně plánovací dokumentací, a to Územním plánem obce x a Zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje (dále jen ZÚR). V ZÚR jsou stanoveny koridory pro železniční trať Praha - České Budějovice - hranice ČR/Rakousko - Linz a pro rychlostní silnici R3 a tyto koridory se právě v předmětném úseku překrývají. Podle žalobce nelze v koridoru pro rychlostní silnici, který zasahuje do koridoru pro železniční trať, takovou silnici umístit do doby, než bude stabilizována trasa železniční trati. Není totiž zřejmé, zda rychlostní silnice nebude v kolizi s trasou železniční trati. Před umístěním stavby rychlostní silnice je podle žalobce třeba v Územním plánu obce x vymezit konkrétní trasy obou liniových staveb, aby bylo zřejmé, že si tyto trasy nekolidují. Podle žalobce nelze konat závod, kdo podá první žádost, a tudíž není nutno čekat s tím, až bude podána žádost o umístění druhé stavby. Tomu by měla zabránit stabilizace tras dopravních staveb vymezených v ZÚR a územních plánech obce. Žalobce namítal vadnost územně-plánovací dokumentace. Námitka žalobce nesměruje proti územně plánovací dokumentaci nebo proti tomu, zda se koridory dopravních staveb mohou či nemohou překrývat, ale proti tomu, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem a ZÚR. Námitka žalobce, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem a ZÚR do Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

koridoru, který je závazně vymezen pro železniční trať nebyla žalovaným vůbec vypořádána, to způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, což je důvodem pro jeho zrušení a nové rozhodnutí ve věci, k tomu žalobce odkázal na judikaturu NSS.

5. Podle žalobce nebylo k umístění předmětné stavby předloženo zákonem předepsané stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí, což je u stavby rychlostní komunikace s významným negativním vlivem na své okolí závažná vada umístění dané stavby. Podle § 10 odst. 4 zák. č. 100/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů nebylo možné bez stanoviska podle tohoto zákona vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru. Pokud žalovaný uvedl, že pro stavbu bylo vydáno stanovisko podle zákona č. 244/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pak je toto vysvětlení mimoběžné s podstatou námitky žalobce, neboť ta nesouvisí s neposouzením záměru podle již dnes neplatného zákona č. 244/1992 Sb., ale podle v současné době účinného a platného zák. č. 100/2001 Sb. Tento zákon předepisuje pro umístění dané stavby předložení stanoviska vydané v procesu vedeném podle tohoto zákona, které nelze nahradit stanoviskem podle zákona č. 244/1992 Sb. Požadavky zákona č. 244/1992 Sb. vůbec neodpovídají požadavkům dle zákona 100/2001 Sb., do něhož byly též zapracovány požadavky směrnic Evropské unie. Žalovaný v rozhodnutí uvedl skutečnosti mimoběžné s podstatou námitky. Žalobce totiž nenamítal, že stanovisko pro předmětnou stavbu vydané podle zák. č. 244/1992 Sb. není platné, ale že je nutno předložit stanovisko, které je aktuální a je vydáno podle nyní platného zákona č. 100/2001 Sb. Nic na tom nemůže změnit odkaz žalovaného na § 24 odst. 2 zák. č. 100/2001 Sb., neboť ten již v době rozhodování žalovaného neplatil. Naopak v době rozhodování žalovaného nabyl účinnosti zák. č. 39/2015 Sb., který v článku II. odst. 2 stanovil povinnost předložit v navazujícím řízení (byť v zahájeném přede dnem nabytí jeho účinnosti) závazné stanovisko dle § 9a zák. č. 100/2001 Sb. Toto stanovisko vyžádáno nebylo, a proto musí být záměr předmětem nového posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb. (viz článek II. odst. 2 zák. č. 39/2015 Sb.). Tento zákon měl totiž zajistit soulad posouzení staveb z hlediska jejich vlivů na životní prostředí s požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/82 EU. Toto závazné stanovisko podle § 9a zák. č. 100/2001 Sb. ani závazné stanovisko dle čl. II. odst. 1 zák. č. 39/2015 Sb. v tomto řízení předložena nebyla a rozhodnutí žalovaného je proto vydáno v rozporu s těmito zákony.
6. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že nebyl vyřešen příjezd na jeho pozemek parc. č. x v k. ú. x z navrženého kruhového objezdu. Stavební úřad hodnotil tento požadavek jako neopodstatněný, ale neuvedl, jakým způsobem bude příjezd na pozemek zajištěn po realizaci stavby. Odpověď na tuto otázku nedává ani podmínka č. 3e územního rozhodnutí, na níž úřad odkázal. Podle žalobce musí být tato otázka vyřešena ve fázi umístění stavby. Podle žalobce je tudíž rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce neakceptuje vysvětlení, že pozemek je dle územního plánu zahrnut v ploše pro dopravní infrastrukturu, neboť nikterak neznamená, že by měl být znepřístupněn nebo nemohl být využíván stávajícím způsobem.
7. Umístěním stavby dojde k přímému dotčení žalobce na jeho vlastnickém ústavně zaručeném právu k jeho pozemkům, které žalobce konkrétně vyjmenoval. Žalovaný se řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, a tudíž byl žalobce zkrácen na svých právech nezákonným postupem úřadu, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Odvolací orgán je vždy povinen vypořádat veškeré odvolací námitky v rozsahu požadovaném žalobcem a uvést z jakého důvodu shledal odvolací důvody jako neopodstatněné. Žalobce uvedl, že je mu známá osoba zúčastněná na řízení, a to Ředitelství dálnic a silnic ČR. Navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

8. Žalovaný hodnotil žalobu jako nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Vyjádřil souhlas s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jen na základě účastníky předložených spisů.
9. Podle žalovaného žalobce zcela pomíjí rozhodnou skutečnost, že se jedná o umístění liniové stavby. Žalovaný připomněl obsah náležitostí rozhodnutí podle § 92 písm. a) až e) stavebního zákona. Pokud žalobce vytýká rozhodnutí absencí údajů podle § 9 odst. 1 písm. d) a e) vyhlášky činí tak nedůvodně. Základní údaje o kapacitě stavby uvedl stavební úřad v textové části rozhodnutí, viz popis stavby a ostatní náležitosti vyjádřil přípustným způsobem s odkazem na grafickou přílohu, která je součástí rozhodnutí. Příloha byla zpracována v přípustném měřítku 1:10000 a území dotčené vlivy stavby je určeno výčtem dotčených pozemků a bylo i předmětem posuzování vlivů na životní prostředí Ministerstvem životního prostředí. Vzhledem k tomu, že jedná se o liniovou stavbu, obsahuje výrok územního rozhodnutí dostatečné údaje; grafickou přílohou je výkres nazvaný „Přehledná situace“, na kterém jsou vyznačeny zásadní součásti navrženého záměru. Rozsah umístěvané stavby je zřejmý z dokumentace připojené k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby.
10. Žalobce se podle žalovaného mylí, pokud dovozuje, že územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s územně plánovací dokumentací. Pokud totiž záměr stavby rychlostní komunikace je umístěn v koridoru vymezeném v územně plánovací dokumentaci pro umístění vedení dopravní infrastruktury, není v rozporu s územně plánovací dokumentací. K tomu žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Územní plán x nabyt účinnosti dne 14. 2. 2014 a vymezuje plochy pro dopravní stavby rychlostní komunikaci a IV. tranzitní železniční koridor nadmístního, resp. republikového a mezinárodního významu, což představuje spojení severní Evropy s jihem. Plochy byly stanoveny v Politice územního rozvoje ČR 2008 a následně zahrnuty do aktualizace č. 1 Politiky územního rozvoje vydané vládním usnesením č. 276 ze dne 15. 4. 2015. Zásady územního rozvoje Jihočeského kraje účinné od 7. 11. 2011 včetně první aktualizace účinné od 6. 1. 2015 tyto plochy upřesňují. Vyhláška č. 501/2006 Sb. v části druhé (§ 3 až 19) upravuje obecné požadavky na vymezení ploch v územních plánech. Ustanovení § 9 vyhlášky upravuje požadavky na vymezení ploch dopravní infrastruktury, které zpravidla zahrnují pozemky staveb a zařízení pozemních komunikací, drah, vodních cest, letišť a jiných druhů dopravy. Plochy se člení na a) plochy silniční dopravy, b) plochy drážní dopravy, c) plochy letecké dopravy, d) plochy vodní dopravy, e) logická centra jako kombinované dopravní plochy. Z citovaného ustanovení nevyplývá, že se vymezené plochy jednotlivých druhů dopravy nemohou překrývat.
11. Důvodná nebyla námitka žalobce, že rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu a s § 10 odst. 4 zák. č. 100/2001 Sb. K žádosti o vydání územního rozhodnutí bylo připojeno souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů vydané Ministerstvem životního prostředí dne 31. 5. 2005 č.j. 804d/OPVI/05, a to podle § 11 zák. č. 244/1992 Sb., ve znění zákona č. 132/2000 Sb. s použitím § 24 odst. 2 zák. č. 100/2001 Sb., ve znění zák. č. 93/2004 Sb. Právě zákon č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015 stanovil v § 24 odst. 2, že posouzení zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle § 244/1992 Sb., který neomezoval platnost stanoviska vydaného podle tohoto zákona. Žalovaný proto uzavřel, že stanovisko o posouzení vlivu umístěvaného záměru na životní prostředí bylo platné a bylo zákonným podkladem pro vydání územního rozhodnutí.
12. Žalovaný odmítl důvodnost námítky žalobce, že v územním rozhodnutí absentuje řádné odůvodnění námítky ohledně vyřešení příjezdu z kruhového objezdu na pozemek žalobce parc. č. x v k. ú. x. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je totiž podmínka ve výroku II. pod číslem 3 písm. e), že pokud budou výstavbou znepřístupněny zemědělské pozemky, zřídí na ně investor svým nákladem vyhovující přístup. Navíc žalovaný uvedl, že zřízení sjezdů a nájezdů na pozemní komunikaci sloužící k připojení sousední nemovitosti, nepodléhá režimu stavebního Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

zákonu. Předmětný pozemek je Územním plánem x vymezen jako součást plochy pro dopravní infrastrukturu, přednostně pro stavbu rychlostní silnice R a pro stavbu IV. železničního rychlostního koridoru a navíc předmětný pozemek není v současné době připojen na sousední silnici II/163. Pozemek není ani zemědělsky obhospodařován, proto žalovaný uzavřel, že umístěním záměru nedojde ke zrušení stávajícího připojení pozemku č. x v k. ú. x k sousední pozemní komunikaci a nevyplývá proto žadateli povinnost takové připojení nahradit. Stanovená podmínka pro zajištění přístupu na zemědělské pozemky je dostačující.

13. Žalovaný odmítl námitky žalobce, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 90 a § 92 stavebního zákona a postrádá zákonné náležitosti. Stejně tak nejsou důvodné výtky žalobce ohledně porušení povinnosti podle § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce navíc neuvedl konkrétní důvody proti umístění stavby, kterým může dojít k dotčení jeho práv s ohledem na její umístění, a tudíž námitka vznesená v územním řízení, že umístěním stavby dojde k dotčení jeho vlastnického práva k pozemkům v k. ú. x, na kterých má být stavba přímo umístěna, byla prakticky bez významu.

III. Řízení před správním soudem

14. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 7. 3. 2016 čj. 10A 33/2016-25 žalobě žalobce odkladný účinek, nepřiznal.
15. Dne 2. 12. 2016 se do řízení připojila osoba zúčastněná na řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR Praha s omluvou, že v důsledku vnitřní administrativní chyby neuplatnila své právo ve lhůtě soudem stanovené a požádala, aby soud lhůtu dodatečně prodloužil a bylo tudíž povoleno přistoupit do řízení. K žalobě se Ředitelství silnic a dálnic ČR Praha vyjádřilo v tom smyslu, že ji nepovažuje za důvodnou. Rozhodnutí správních orgánů bylo označeno jako určité a srozumitelné a vydané v souladu s právním řádem ČR. Ze stavebního zákona ani ze souvisejících vyhlášek neplyne, že by se plochy staveb dopravní infrastruktury (což jsou jak silnice, tak dráhy) nemohly překrývat. Pokud žalobce tvrdí, že nelze vyloučit, že trať povede právě v místě, kde je nyní umístěná rychlostní silnice R3, jedná se o spekulaci žalobce. K dalšímu žalobnímu bodu bylo uvedeno, že Ředitelství silnic a dálnic připojilo k žádosti o vydání rozhodnutí o místní rychlostní komise R3 souhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí ČR ze dne 31. 5. 2005. Podstatné je, že se jednalo o relevantní stanovisko k posouzení vlivů provedení konkrétních záměrů na životní prostředí. Ustanovení § 10 zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí bylo zrušeno od 1. 4. 2015. Ohledně připojení pozemku žalobce, respektive přístupu žalobce na jeho pozemek, bylo uvedeno, že nedojde ke zrušení stávajícího připojení pozemku žalobce k sousední pozemní komunikaci. Žalobce momentálně příjezdovou cestu k pozemku nemá a nově by ji na náklad někoho jiného požadoval. Proto bylo navrženo žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalobce nebyl rozhodnutím o umístění stavby zkrácen na svých právech. Rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno ve veřejném zájmu, neboť se jedná o veřejně prospěšnou stavbu.

IV. Obsah správních spisů

16. Ze správního spisu vplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti:
17. Dne 4. 3. 2013 byla stavebnímu úřadu předložena žádost Ředitelství silnic a dálnic ČR Praha 4 o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „rychlostní komunikace R3 0312/II“ v úseku x - x, státní hranice, délky 3,543 km. Stavební úřad vyzval žadatele dne 25. 3. 2013 k doplnění žádosti, a to ve lhůtě do 3. 3. 2014 a usnesením územní řízení přerušil. Žádost byla v průběhu stanovené lhůty doplňována a záměr upravován a stavební úřad proto dne 6. 2. 2014 upozornil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

žadatele na nutnost upravit dokumentaci a doložit vyjádření dotčených orgánů státní správy. Po doplnění požadovaných podkladů stavební úřad opatřením ze dne 19. 12. 2014 oznámil zahájení územního řízení žadatelé, obcím, na jejichž území byl požadovaný záměr umíst'ován, vlastníkům pozemků, na nichž se stavba umíst'ovala (účastníci územního řízení stanovení podle § 85 odst. 1 písm. a) a b) a podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona) a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení stanoveným podle § 85 odst. 2 písm. b) a c) stavebního zákona a veřejnosti formou veřejné vyhlášky. K projednání žádosti bylo nařízeno veřejné ústní jednání na den 27. 2. 2015. O průběhu veřejného ústního jednání konaného dne 27. 2. 2015 byl sepsán protokol, z něhož vyplývá uplatnění námitek účastníky řízení konkrétně Ing. P., který požadoval zajištění příjezdu na svůj pozemek parc. č. x v k. ú. x a současně bylo do protokolu poznamenáno, že Ing. P. předá další námítky v písemné formě na podatelnu městského úřadu. V této písemnosti Ing. P. namítal, že stavba není v souladu s Územním plánem x a se Zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje. Jednalo se o upřesnění koridoru pro železniční trať tak, aby nedocházelo k jeho překrývání s koridorem pro rychlostí komunikaci R3 a tím bylo poukazováno na možnou kolizi obou záměrů. Dále Ing. P. namítal, že je zapotřebí předložit aktuální stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. V této souvislosti tvrdil, že umístěním stavby dojde k dotčení jeho vlastnického práva k pozemkům, které budou trvale dotčeny předmětnou stavbou.

18. Stavební úřad v Kaplici rozhodl dne 5. 3. 2015 a oznámil veřejnou vyhláškou umístění stavby R3 0312/II x - x, státní hranice podle § 79 a § 92 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. na konkrétně uvedených pozemcích v katastrálních územích x, x, Rybník u x a x u x. Dále ve výroku I. rozhodnutí je uveden popis stavby a členění stavby na jednotlivé stavební objekty. Ve výroku označeném II. úřad stanovil podmínky pro umístění stavby, a to pod body 1 až 18. Rovněž stanovil dobu platnosti územního rozhodnutí na 5 let. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou vyjmenována stanoviska, která měl úřad při svém rozhodování k dispozici. Současně je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno vypořádání se s návrhy a námítkami účastníků řízení. Žalobce podal námítky dne 27. 2. 2015 pod čj. 05268/2015, a to že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací - Územním plánem x a Zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje a namítal absenci aktuálního stanoviska k posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. Rozhodnutí bylo vyvěšeno dne 25. 3. 2015 a sejmuto dne 11. 4. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.
19. Odvolání rozhodl žalovaný správní orgán dne 14. 1. 2016 pod čj. KUJCK 6016/2016 tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Kaplice, odboru stavební úřad ze dne 5. 3. 2015 čj. MěÚK/06779/2015, potvrdil. Stalo se tak s odůvodněním, že žalovaný správní orgán nezjistil taková pochybení, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal žalovaný v rozsahu námitek uvedených v odvolání, která rozčlenil do čtyř bodů. K námítce absence předepsaných náležitostí v prvostupňovém rozhodnutí s odkazem na požadavky § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., žalovaný připustil, že by této námítce bylo možno přisvědčit, pokud by se jednalo o záměr, jehož umístění a prostorové řešení v území by nebylo tak rozsáhlé. V dané věci však žalovaný konstatoval, že prvostupňový správní orgán záměr popsal v napadeném rozhodnutí sice stručně, ale dostatečně. Rozsah umíst'ované stavby je zřejmý z dokumentace připojené k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby a přílohou napadeného rozhodnutí byl výkres nazvaný „Přehledná situace“. K další námítce rozporu územního rozhodnutí s územně plánovací dokumentací, spočívající v překryvu koridoru rychlostní komunikace, který zasahuje do koridoru vymezeného pro železniční trať žalovaný uvedl popis platné právní úpravy, která byla aplikována a uzavřel, že citovaná ustanovení nestanoví, že se vymezené plochy jednotlivých druhů dopravy nemohou překrývat. Ministerstvo dopravy je garantem, aby návrhy obou staveb nebyly v kolizi. Námítka nebyla blíže vypořádána, neboť dle žalovaného žalobce specifikoval, v čem konkrétně spatřuje porušení ustanovení § 90 písm. b) stavebního zákona. Námítku nedostatečného Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

posouzení vlivu stavby na životní prostředí žalovaný odmítl s odkazem na připojené souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů vydané Ministerstvem životního prostředí dne 31. 5. 2005 pod čj. 804d/OPVI/05 a zároveň odkazem na zákon č. 100/2001 Sb. ve znění účinném do 31. 5. 2015 a jeho ustanovení § 24 odst. 2, podle kterého posouzení zahájena před účinností tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 244/1992 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí. Stanovisko, které bylo připojeno, považuje žalovaný za platné a zákonné. Ani poslední námitku žalobce nehodnotil žalovaný jako důvodnou. Touto námitkou žalobce požadoval nezbytné vyřešení příjezdu na jeho pozemek par. č. x v k. ú. x z navrženého kruhového objezdu. Žalovaný odkázal na podmínku č. 3 písm. e) prvostupňového rozhodnutí, kde je řešena otázka zajištění příjezdu na pozemek žalobce. Poukázal na skutečnost, že v současné době není pozemek připojen na sousední silnici II/163. Tuto skutečnost žalovaný ověřil při neformální obhlídce místa.

20. Proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal žalobce správní žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem č. j. 10 A 33/2016 – 46 ze dne 15. 3. 2017, kterým rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 14. 1. 2016 č. j. KUJCK 6016/2016 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve věci podala kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 13. 9. 2018 č. j. 5 As 117/2017-57 tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2017 č. j. 10 A 33/2016-46 byl zrušen a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení. Důvodem tohoto postupu byl závěr Nejvyššího správního soudu, že krajský soud uvědomil o probíhajícím řízení a vyzval k případnému uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení toliko osobu zúčastněnou na řízení Ředitelství silnic a dálnic ČR, a to přípisem ze dne 7. 3. 2016 č. j. 10 A 33/2016-28. Ve vztahu ke zbývajícím účastníkům správního řízení ničeho v uvedeném směru neučinil a nepostupoval vůči nim v souladu s § 74 odst. 1 s.ř.s. Ze soudního spisu nebylo zřejmé ani to, že by krajský soud učinil jakýkoliv úkon podle § 42 odst. 4 s.ř.s., který umožňuje v řízení s velkým počtem osob zúčastněných na řízení doručovat písemnosti na úřední desce soudu. Nejvyšší správní soud konstatoval tuto podstatnou vadu řízení z úřední povinnosti a vyslovil závěr, že sama o sobě tato vada vede ke zrušení napadeného rozsudku. Přestože se Nejvyšší správní soud blíže kasační stížností nezabýval, považoval za vhodné vyslovit svůj právní názor k argumentaci osoby zúčastněné na řízení alespoň orbit dictum, neboť k této otázce existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, se kterou se rozhodující senát ztotožnil. Odkázal na přechodná ustanovení zákona č. 39/20015 Sb., které byly podrobně rozebrány v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 250/2015, z něhož citoval. V té souvislosti Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že nebyl porušen zákaz retroaktivity, a nemohlo tudíž dojít u žadatele o vydání příslušného rozhodnutí ve stavebním řízení, jakož i navazujícím řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění zákona č. 39/2015 Sb. ke zkrácení na důvěře v právo, v právní jistotě či v legitimním očekávání. Dále odkázal i na tytéž závěry v rozsudku NSS č. 4As 56/2016. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodal, že vzhledem ke smyslu a účelu dotčené právní úpravy se povinnost vydat ověřovací závazné stanovisko, popř. *coherence stamp* v navazujícím řízení týká rovněž stanovisek EIA, která byla vydána podle zákona č. 244/1992 Sb., jenž byl nahrazen zákonem č. 100/2001 Sb. Dále k právní argumentaci osoby zúčastněné na řízení, kterou uvedla v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko, že nemá oporu v právních předpisech ani v související judikatuře Nejvyššího správního soudu. K provedení důkazu, který byl navržen provést v řízení o kasační stížnosti Metodickou pomůckou, odboru stavebního řádu, Ministerstva pro místní rozvoj Nejvyšší správní soud uvedl, že by vzhledem k argumentům bylo provedení takového důkazu nadbytečné, a proto jej soud neprovedl.

V. Pokračování řízení před krajským soudem

21. Krajský soud v Českých Budějovicích vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku č. j. 5 As 117/2017 – 57 postupoval v souladu s § 74 odst. 1 s.ř.s., podle kterého „*předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí jí osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý.....*“. Ke zjištění okruhu osob zúčastněných na řízení soudu Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

napomohl stejnopis žalobou napadeného rozhodnutí. Tyto osoby [účastníci řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, v počtu 87 v řízení o stavbě R3 0312/II x – x, státní hranice) jako osoby potenciálně zúčastněné na řízení vyrozuměl ve smyslu § 34 odst. 1 s.ř.s. o tom, že mohou být osobami zúčastněnými na řízení, pokud ve lhůtě 14 dnů od doručení výzvy prohlásí, že taková práva budou hodlat v řízeních uplatňovat. Zároveň byly tyto osoby poučeny o tom, že v opačném případě s nimi, jako s osobami zúčastněnými na řízení, nebude jednáno. Byly poučeny o složení senátu a pravidlech pro zastupování soudců, jakož i případných změnách v obsazení soudu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o velký počet účastníků řízení, postupoval soud podle § 42 odst. 4 s.ř.s. a opatřením předsedy senátu byly písemnosti, a to žaloba, jmenný seznam osob, které byly účastníky správního řízení, které bylo ukončeno napadeným rozhodnutím ze dne 14. 1. 2016 č. j. KUJCK 6016/2016 zveřejněny vyvěšením na úřední desce krajského soudu, na úředních deskách Obecního úřadu x, Obecního úřadu x a Městského úřadu x, po dobu 30 dnů se stanovením lhůty 14 dnů pro potencionální zúčastněné osoby, aby se mohly případně do řízení jako osoby zúčastněné na řízení přihlásit. Ve lhůtě, která marně uplynula dne 3. 12. 2018, se žádná další osoba zúčastněná na řízení nepřihlásila. Soud proto přistoupil k posouzení žaloby a vydání rozsudku.

VI. Právní názor soudu

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“).
 23. Žaloba je důvodná.
 24. Jak již soud výše uvedl, Krajský soud v Českých Budějovicích byl v novém rozhodování o podané žalobě žalobce vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem, vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Byl proto vázán rozsudkem ze dne 13. 9. 2018 č. j. 5 As 117/2017 – 57.
 25. Na základě postupu, který je popsán pod bodem 21 tohoto rozsudku, bylo postaveno najisto, že se žádná jiná osoba zúčastněná na řízení nepřihlásila, ač byl dodržen postup, který naznačil Nejvyšší správní soud ve výše označeném rozsudku pod bodem 18. Soud z toho důvodu dále přistoupil k opakovanému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí na základě žalobních bodů, které žalobce vyjádřil ve své žalobě doručené Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 22. 2. 2016. Taktéž při přezkumu vzal na zřetel Nejvyšším správním soudem vyslovený právní názor k otázce aplikace přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
 26. Žaloba je důvodná.
 27. Žalobce v prvé řadě namítal, že územní rozhodnutí je v rozporu s § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a § 92 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb. a § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., neboť jeho výrok neobsahuje právními předpisy předepsané náležitosti. Konkrétně tvrdil, že absentuje podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. minimální vzdálenost od hranic pozemků a sousedních staveb [(písm. c)], určení prostorového řešení stavby včetně maximální výšky (např. mostů, násypů apod.), a základní údaje o kapacitě stavby [(písm. d)], a vymezení území dotčeného vlivy [(stavby písm. e)].
 28. Podle § 92 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis. Tím je vyhláška č. 503/2006 Sb., která v § 9 odst. 1 stanoví, že rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje a) druh a účel umístěvané stavby, b) katastrální území a parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavbu umístí, c) umístění stavby
- Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a soudních staveb, d) určení prostorového řešení stavby, zejména půdorysnou velikost, maximální výšku a tvar a základní údaje o jejich kapacitě, e) vymezení území dotčeného vlivy stavby. Podle bodu pět téhož ustanovení grafická příloha rozhodnutí o umístění stavby, ověřená stavebním úřadem, obsahuje celkovou situaci v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdálenost od hranic pozemků a sousedních staveb, popřípadě vybranou část dokumentace podle přílohy č. 1 k vyhlášce o dokumentaci staveb. U liniových staveb delších než 1000 m a staveb zvláště rozsáhlých lze doplnit půdorysné vyznačení stavby na mapovém podkladě v měřítku 1:10000 až 1:50000.

29. Soud při posuzování důvodnosti této námitky vycházel z platné právní úpravy i z judikatury správních soudů k této otázce. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2As 21/2016 ze dne 26. 7. 2016 připomněl judikaturu krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsudku sp. zn. 15A 60/2013 a svůj rozsudek sp. zn. 4As 18/2012, z nichž plyne ve vztahu k naplnění povinnosti správních orgánů týkající se uvedení náležitostí stanovených v § 9 odst. 1 písm. c) a d), že „*pokud tyto náležitosti vyjádří stavební úřad v grafické příloze tak, že v textové části na grafickou přílohu odkáže, stává se tato grafická příloha součástí rozhodnutí, se kterou musí být nakládáno stejně jako s textovou částí rozhodnutí, neboť bez této grafické části by bylo územní rozhodnutí neúplné, nekonkrétní a nesplňovalo by náležitosti vyhláškou stanovené.*“ Je pak nepochybné, že stavební úřad může slovní popis umístěvané stavby a její parametry doplnit odkazem na dokumentaci (grafickou přílohu) územního rozhodnutí, která pak tvoří jeho součást a musí být k němu připojena a účastníkům územního řízení doručena. Z toho dále vyplývá, jak shrnul ve výši citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud, že „*stavební úřad nemusí ve výroku územního rozhodnutí podrobně, slovně specifikovat veškeré požadované údaje postačí, pokud v něm srozumitelně odkáže na projektovou dokumentaci, z níž jsou veškeré nezbytné informace zjistitelné. Pouhý slovní popis umístěvané stavby dle názoru NSS není, zejména u členitých či jinak stavebně složitých staveb, s to přesně vytyčit jejich umístění, prostorově je vymezit či určit území dotčené jejich vlivy. Odkáže-li stavební úřad na konkrétní dokumentaci, učiní ji grafickou součástí výroku.*“
30. V konkrétně posuzovaném rozhodnutí stavební úřad ve výroku I. rozhodnutí o umístění stavby R3 0312/II x - x, státní hranice uvedl pozemkové parcely, na kterých je stavba umístěována včetně katastrálních území, na kterých se pozemky nacházejí. Stručně specifikoval popis stavby, popsal její některé parametry například, že jedná se o čtyř pruhovou silnici kategorie R25,5/120 tj. v šíři 25,5 m, délky 3,543 km, se čtyřmi silničními mostními objekty s odvodněním do středové kanalizace s vyústěním v dešťových usazovacích a retenčních nádržích vyvolanými přeložkami dotčených inženýrských sítí a řešením a napojení na stávající komunikace v území. Dále vymezil členění stavby na jednotlivé stavební objekty, které specifikoval s konstatováním, že jedná se o objekty, které nevyžadují umístění stavby, a tudíž nejsou předmětem tohoto řízení. V bodu II pod č. 1 až 18 stanovil podmínky pro umístění stavby a rovněž uvedl platnost územního rozhodnutí na dobu 5 let od jeho právní moci. Přílohou tohoto rozhodnutí je situační výkres na podkladu katastrální mapy M 1:10000 označený jako přehledná situace, který ověřil Městský úřad v x a učinil jej součástí rozhodnutí o umístění stavby ze dne 5. 3. 2015 čj. 04298/2013. Soud proto hodnotí výrok rozhodnutí stavebního úřadu souladný s ustanovením § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Dokumentace, na kterou stavební úřad odkazuje, tvoří grafickou součást výroku rozhodnutí a je obsažena i ve správním spise. Žalobce sice v žalobě tvrdí, že ze situace přiložené k územnímu rozhodnutí není zábor jednotlivých pozemků a situování dané stavby seznatelné, avšak z obsahu územního rozhodnutí je zřejmé, jakých konkrétně označených pozemků se bude umístění stavby týkat a dále pak z podmínky pod bodem II. odst. 1 vyplývá, že stavba bude umístěna v katastrálním území x, x, Rybník u x a x u x na pozemcích výše uvedených v části I. tohoto rozhodnutí a dále tak, jak je nakresleno na přiloženém situačním výkresu - přehledné situaci v měřítku 1:10000 a na situacích, které jsou nedílnou součástí projektové dokumentace. Je specifikován i začátek stavby v km 171, 5400 a konec stavby v km 175,0833 na státní hranici s Rakouskem. Dále je odkazováno pod bodem III. na podmínky stanovené souhlasu s trvalým

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

odnětím zemědělské půdy ze ZPF vydané MŽP dne 15. 1. 2013 čj. 49575/NV/12, 3016/610/12, které jsou do územního rozhodnutí tímto přejímány a právě na základě projektové dokumentace investor zajistí vytyčení hranic pozemku, jejich částí dotčených trvalým a dočasným odnětím a s jejich průběhem seznámí jednotlivé vlastníky zemědělské půdy. Dotčené území je vymezeno konkrétně uvedenými pozemky a z toho plyne, že o jiných pozemcích není uvažováno a toto území je tudíž srozumitelně vymezeno.

31. Soud si je vědom, že samotná rozsáhlá dokumentace pro vydání rozhodnutí není nedílnou přílohou rozhodnutí o umístění stavby, nicméně tato skutečnost nepředstavuje pochybení, které by samo o sobě vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí. Z připojené dokumentace ve spise je však zcela zřejmé, že v souvislosti s umístěním stavby dojde k dotčení žalobce na jeho vlastnickém právu k pozemkům, které sám konkrétně popsal v žalobě. Není tudíž pochybností, že žalobce měl možnost vznést zcela konkrétní námitky proti tomuto dotčení konkrétně označených pozemků, což také v průběhu řízení činil. V průběhu územního řízení se žalobce aktivně účastnil veřejného projednání záměru a také v rámci něho vznesl své námitky. Tyto námitky byly předmětem vypořádání v rámci prvostupňového správního rozhodnutí a taktéž na základě odvolacích námitek v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce tudíž mohl hájit svá práva a nelze dospět k závěru o neurčitosti výroku rozhodnutí z důvodu absence předepsaných náležitostí, což by mělo za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V tomto kontextu nelze mít pochybnost o tom, že žalobou napadené rozhodnutí poskytlo žalobci celistvou a srozumitelnou informaci nezbytnou pro jeho řádnou účast na řízení a pro řádné uplatňování jeho procesních práv účastníka řízení. Soud proto uzavřel, že tuto námitku neshledal důvodnou.
32. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že stavba není v souladu s Územně plánovací dokumentací územním plánem obce x a Zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje. Jak v Zásadách územního rozvoje, kde byly stanoveny koridory pro železniční trať Praha - České Budějovice - hranice ČR/Rakousko - Linz i pro rychlostní silnici R3, tak i v Územním plánu obce x, kam byly tyto koridory převzaty, se vzájemně překrývají. Proto dle žalobce nelze v tomto koridoru umístit rychlostní silnici do doby, než bude stabilizována trasa železniční trati. Před umístěním dané stavby rychlostní silnice je proto třeba v územním plánu obce vymezeny konkrétní trasy obou liniových staveb, aby bylo zřejmé, že si tyto trasy nekolidují, což je úkolem podrobnější územně plánovací dokumentace. Překrytí koridorů brání přípravě staveb, i když je pravdou, že umístěním a realizací jedné stavby zanikne účel koridoru pro tuto stavbu, ale nevyvrací to námitku, že do doby než v územním plánu budou koridory zúženy, nedojde k jejich překryvu. Žalobce v žalobě výslovně uvedl, že námitka nesměřuje proti územně plánovací dokumentaci nebo proti tomu, zda se koridory dopravních staveb mohou či nemohou překrývat, ale proti tomu, že stavba byla umístěna v rozporu s Územním plánem a Zásadami územního rozvoje kraje. Pokud se žalovaný zabývá vymezením koridorů v Politice územního rozvoje a Zásadami územního rozvoje jedná se o mimoběžné vypořádání námitek. Žalovaný se nezabýval podstatou námitek, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem a Zásadami územního rozvoje do koridoru, který je závazně vymezen pro železniční trať. To má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K tomu odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále poukázal na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a zdůraznil požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí a dále i na rozpor rozhodnutí s § 89 odst. 2 téhož zákona. Stejně tak dle žalobce žalovaný porušil svou povinnost stanovenou v § odst. 3 a 4 správního řádu.
33. Žalovaný správní orgán k této odvolací námitce uvedl, že Územní plán x byl vydán formou opatření obecné povahy a nabyl účinnosti dne 14. 2. 2014. Zmíněné koridory vymezují plochy na území obce x pro dopravní stavby nadmístního respektive republikového a mezinárodního významu a byly stanoveny v Politice územního rozvoje ČR 2008 i v Aktualizaci č. 1 Politiky územního rozvoje vydané vládním usnesením č. 276 ze dne 15. 4. 2015. Zásady územního rozvoje Jihočeského kraje jsou účinné od 7. 11. 2011 včetně jejich 1. Aktualizace účinné od 6. 1. 2015. Žalovaný dále citoval § 9 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů a uzavřel, Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

že z tohoto ustanovení nevyplývá, že se dané plochy jednotlivých druhů dopravy nemohou překrývat. Na výtku žalobce, že územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 90 písm. a) a b) stavebního zákona žalovaný blíže nereagoval, neboť odvolatel, dle jeho názoru nespecifikoval, v čem toto porušení spatřuje.

34. Ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona ve znění platném v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí stanoví, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Totéž ustanovení pod písm. b) stanoví povinnost v územním řízení posoudit, zda je záměr žadatele v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.
35. Ustanovení § 90 jinými slovy stanoví základní hlediska pro posuzování záměru žadatele, kdy podle písm. a) je nutné posoudit, zda je územně plánovací dokumentace podle § 2 odst. 1 písm. n) zákona v souladu se Zásadami územního rozvoje, s územním plánem, případně regulačním plánem. Podle písm. b) má být záměr žadatele o umístění stavby posuzován s cíli a úkoly územního plánování, které jsou vymezeny v § 18 a 19 zákona. Mezi cíle územního plánování patří vytváření předpokladů pro výstavbu a udržitelný rozvoj území spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území, který by uspokojoval potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Dále tam patří předpoklady pro dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů, koordinování veřejných a soukromých záměrů změn v území a ochrana a rozvíjení přírodních, kulturních a civilizačních hodnot území, jakož ochrana krajiny a životního prostředí. Mezi úkoly územního plánování lze zařadit zjišťování a posuzování stavu území, jeho přírodní, kulturní a civilizační hodnoty, stanovování koncepce územního rozvoje, posuzování potřeb, změn v území, veřejný zájem na jejich provedení, jejich přínosy, problémy a rizika, především z hlediska zdraví nebo životního prostředí a podobně.
36. Žalobce v žalobě tvrdil, že záměr žadatele není v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Přitom dále výslovně nastavil rámec přezkumu, neboť uvedl, že jeho námitka nesměruje proti schválení územně plánovací dokumentací ani proti tomu, zda se koridory staveb mohou či nemohou překrývat, ale pouze proti tomu, že stavba byla umístěna v rozporu s Územním plánem a Zásadami územního rozvoje. Kromě tvrzení, že se koridory pro rychlostní silnici s koridorem pro železniční trať v Zásadách územního rozvoje a v územním plánu obce x překrývají, však žádnou jinou konkrétní námitku, kterou by specifikoval, v jakém směru je umístěvaná stavba v rozporu s citovanou územně plánovací dokumentací nespecifikoval. Žalovaný kromě citace platné a účinné územně plánovací dokumentace a citace platné právní úpravy, z níž nevyplývá, že se koridory pro silniční a železniční dopravu nemohou překrývat a dále konstatování, že námitka je obecná, samotné hodnocení důvodnosti této námitky tak, jak mu ukládá ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, neprovedl. Z toho důvodu považuje v tomto směru soud vypořádání této námitky, byť mělo být provedeno v intencích žalobcem vznesených výhrad za nedostatečné a nepřezkoumatelné. Povinností žalovaného správního orgánu bylo, aby zhodnotil, zda námitka je či není důvodná. Námitku nelze vypořádat se závěrem, že na ni nelze blíže reagovat. Ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu stanoví, že odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Povinností správního orgánu bylo proto o důvodnosti této námitky rozhodnout, zda přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, neboť to vyplývá i z obecných zásad správního řízení (§ 2 odst. 4 správního řádu). V tomto směru nemůže být tato povinnost převzata správním soudem, správnímu soudu nepřísluší, aby prvotně bez vyslovení závěru správního orgánu námitku hodnotil, neboť by nepřípustně zasahoval do pravomoci orgánu veřejné správy. Vzhledem k tomu, že žalobce námitkou výslovně nezpochybňoval územně plánovací dokumentaci, bylo povinností žalovaného zhodnotit Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

důvodnost námitky ve vztahu k obecnému tvrzení žalobce, že umíst'ovaná stavba je v rozporu s územním plánem a Zásadami územního rozvoje. Jaký závěr žalovaný učinil z žalobou napadeného rozhodnutí zjistit nelze.

37. Žalobce se odkazem na ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu dovolával zásady materiální pravdy stanovené v § 3 správního řádu a na to navazující zásady, že správní orgán musí dbát, aby přijaté řešení bylo podle § 2 odst. 4 správního řádu v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný správní orgán neuvedl, co při posuzování jednotlivých podkladů, které použil při posuzování důvodnosti této námitky, zjistil. V dalším řízení proto bude zapotřebí vypořádat srozumitelně při respektování požadavku § 68 odst. 3 správního řádu opodstatněnost výše uvedené odvolací námitky žalobce, byť byla vznesena pouze obecně.
38. Důvodnou hodnotil soud námitku žalobce, že k umístění dané stavby nebylo předloženo zákonem předepsané stanovisko k posouzení vlivů tohoto záměru na životní prostředí. Žalobce vytkl žalovanému absenci aktuálního stanoviska k posouzení vlivů záměru na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb., viz příloha č. 1, kategorie I., bod 9.3 tohoto zákona. Závěr žalovaného, že pro stavbu bylo vydáno stanovisko dle zák. č. 244/1992 Sb., nemůže obstát, neboť zákon č. 100/2001 Sb. předepisuje pro umístění dané stavby předložení stanoviska vydaného v procesu podle tohoto zákona, nikoliv stanovisko podle zákona č. 244/1992 Sb. Na tom nic nemění odkaz žalovaného na § 24 odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb., neboť ten již v době rozhodování žalovaného neplatil. Územní rozhodnutí bylo tudíž vydáno v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu, § 10 odst. 4 zák. č. 100/2001 Sb., navíc v rozporu s § 9a odst. 3 téhož zákona a článku II. odst. 1 a 2 zák. č. 39/2015 Sb.
39. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s názorem žalobce, že záměr bylo nezbytné posoudit podle právního předpisu platného a účinného v době vydání územního rozhodnutí o umístění záměru. O žádosti o vydání územního rozhodnutí bylo rozhodováno na základě připojeného souhlasného stanoviska o hodnocení vlivů vydaného Ministerstvem životního prostředí dne 31. 5. 2005 čj. 804d/OP IV/05 podle § 11 zák. č. 244/1992 Sb. Zákon č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015 stanovil v § 24 odst. 2, že posouzení zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 244/1992 Sb. Stanovisko, podle kterého bylo postupováno, bylo proto platné a stalo se zákonným podkladem pro vydání územního rozhodnutí.
40. Tento názor žalovaného není správný. V současné době v České republice vedle sebe existují stanoviska EIA vydaná podle zák. č. 100/2001 Sb., (stanoviska k posouzení vlivů záměru na životní prostředí) a stanoviska EIA vydaná podle zák. č. 244/1992 Sb. (stanoviska o hodnocení vlivů). Zákon č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí již neplatí, neboť byl nahrazen zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, který nabyl účinnosti 1. 1. 2002. Zákon č. 244/1992 Sb. byl přijat před vstupem ČR do EU a nezohledňoval evropskou právní úpravu procesu EIA. Proto stanoviska EIA vydaná podle zák. č. 244/1992 Sb. nemohou v dostatečné míře naplňovat požadavky Směrnice EIA, resp. zák. č. 100/2001 Sb. tak, jak to požaduje článek II. bod 1 zák. č. 39/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 4. 2015. Tímto zákonem došlo ke změně zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, který právě v citovaném článku II. bod 1 zavedl pro oznamovatele záměru (investora), pro který bylo vydáno stanovisko EIA novou povinnost získat tzv. ověřovací závazné stanovisko. Tímto stanoviskem orgán EIA ověří, zda je obsah stanoviska EIA vydaného před 1. 4. 2015 v souladu s požadavky právních předpisů, které zapracovávají Směrnici EIA, tedy se zákonem č. 100/2001 Sb. ve znění účinném po nabytí účinnosti zákona č. 39/2015 Sb.
41. V souzeném případě bylo sice prvostupňové správní rozhodnutí vydáno dne 5. 3. 2015, žalobce však proti němu podal řádný opravný prostředek, o kterém bylo rozhodnuto dne 14. 1. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím pod čj. KUJCK 6016/2016. Rozhodnutí ve věci umístění Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

stavby rychlostní komunikace R3 0312/II x, x, státní hranice nabylo právní moci teprve doručením žalobou napadeného rozhodnutí účastníkům řízení, a z toho důvodu bylo nutné v odvolacím řízení vztáhnout na konkrétní stavbu i právní úpravu účinnou od 1. 4. 2015. Nebyl proto správný závěr žalovaného, který vyjádřil na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí, že v dané souvislosti bylo možno vycházet ze souhlasného stanoviska hodnocení vlivů vydané Ministerstvem životního prostředí dne 31. 5. 2005, a to s odůvodněním, že zákon č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015 stanovil v § 24 odst. 2, že posouzení zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 244/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, který neomezoval platnost stanoviska vydaného podle tohoto zákona. Žalovaný chybně vyložil ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015, kde je sice stanoveno, že posouzení zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na ŽP ve znění pozdějších předpisů, nicméně nevzal na zřetel, že tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 1. 2002, a tudíž se přechodné ustanovení váže na řízení zahájená před 1. 1. 2002, tedy podle zák. č. 244/1992 Sb. Znění zák. č. 100/2001 Sb. ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí již odkazovaný odstavec 2) ani neobsahovalo. Žalovaný v řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí nepřezkoumal stanovisko ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném v době jeho rozhodování.

42. Ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném do 31. 3. 2015 stanovovalo povinnost vydávat stanovisko k posouzení vlivů provedení záměrů na životní prostředí. Toto ustanovení však derogovala novela č. 39/2015 Sb., která namísto něj do zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění od 1. 4. 2015 vložila § 9a, dle něhož se za obdobných předpokladů vydává závazné stanovisko. Přechodné ustanovení v článku II. odst. 1 zákona č. 39/2015 Sb. ukládá příslušnému úřadu, aby u stanovisek k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydal na základě oznámení o zahájení řízení zasláného tomuto úřadu správním úřadem příslušným k vedení navazujícího řízení nebo na základě žádosti oznamovatelů ještě před zahájením navazujícího řízení souhlasné závazné stanovisko poté, co ověří, že jejich obsah je v souladu s požadavky právních předpisů, které zapracovávají Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU. Nelze-li vydat souhlasné závazné stanovisko podle věty první, musí být záměr předmětem nového posuzování podle § 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném po dni nabytí účinnosti tohoto zákona (srov. rozsudek NSS sp. zn. 10As 250/2015). Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění od 1. 4. 2015 nově v navazujících řízeních vyžaduje dodatečné právní a skutkové ověření původních stanovisek vydaných dle předešlé úpravy. Tento postup není v procesním právu vyloučen. Nemůže se jednat o pravou retroaktivitu zákona, neboť to by bylo možné shledat pouze, pokud by zpětně novela č. 39/2015 Sb. měnila samotný vznik určitého právního vztahu, nebo hmotně právní následky právní skutečnosti, která nastala v úplnosti přede dnem účinnosti novely. Je třeba připomenout i s odkazem na důvodovou zprávu účel ustanovení novely č. 39/2015 Sb., kterým bylo odstranit transpoziční deficit ČR vůči Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2010/92/EU. Jak uvedl ve výše citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud „zákonodárce zvolil zcela standardní řešení střetu staré a nové procesní úpravy, a to nepravou retroaktivitou přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb. Vznik a nároky plynoucí z původního stanoviska o posouzení vlivů záměru na životní prostředí se řídí starým právem, jeho použitelnost v navazujícím řízení se ovšem počínaje účinností novely řídí právem novým. Zákon č. 39/2015 Sb. přitom není samoučelný, a neměl by tak být ani chápán. Je prostředkem zabezpečení co největšího souladu plánovaných záměrů s nyní účinnou právní úpravou obsaženou ve Směrnici 2011/90/EU. Časově neomezená platnost stanoviska o posouzení vlivů záměru na životní prostředí, respektive jeho platnost navzdory zásadním změnám záměru či podmínek stanovených v nové směrnici, by ve svých důsledcích vedly k bezřubosti této nové právní úpravy.“ Jak dále uvedl NSS v rozsudku č. j. 5 As 17/2017-57 pod bodem 21..... „ve vztahu k územnímu řízení a umístění stavby jeho navazujícímu řízení NSS potvrdil citované závěry v rozsudku ze dne 19. 8. 2016 č. j. 4As 56/2016- 53. Pro úplnost zdejší soud dodává, že vzhledem ke smyslu a účelu dotčené právní úpravy se povinnost vydat ověřovací závazné stanovisko, popř. „coherence stamp“ v navazujícím Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

řízení týká rovněž stanovisek ELA, která byla vydána podle zákona č. 244/1992 Sb., jenž byl nabržen zákonem č. 100/2001 Sb. Z uvedeného je zřejmé, že právní argumentace stěžovatele v kasační stížnosti nemá oporu v právních předpisech ani související judikatuře NSS.“

43. Z toho důvodu nemůže obstát závěr žalovaného, že stanovisko MŽP ze dne 31. 5. 2005 (č.j.804d)OP IV/05 je platné a je zákonným podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Rozhodování správního orgánu podle procesního práva, které je účinné v době řízení plyne z charakteristiky správního procesu jeho takového. I přes skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno před účinností zák. č. 39/2015 Sb., nenabylo před účinností tohoto zákona právní moci, neboť byl proti němu využit řádný opravný prostředek. Proto bylo třeba v odvolacím řízení doplnit podklady pro rozhodnutí a uvést je do souladu s nově platnou právní úpravou. To vyplývá i z judikatury NSS, která je výše citovaná. V dalším řízení bude proto zapotřebí, aby podklady pro rozhodnutí byly doplněny o závazné stanovisko, které vydá příslušný orgán. Současně bude povinností správního orgánu ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu uvést v potřebném rozsahu a kvalitě úvahy, kterými se správní orgán bude řídit při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a zároveň k tomu popsat, podle jaké právní úpravy bylo postupováno.
44. Závěrem v žalobě žalobce vznesl námitku týkající se nezbytnosti vyřešení příjezdu z navrženého kruhového objezdu na pozemek žalobce č. x v k. ú. x. Stavební úřad jeho požadavek hodnotil jako neopodstatněný, neuvedl, jakým způsobem bude příjezd na pozemek zajištěn po realizaci dané stavby. Podle žalobce odpověď nedává podmínka č. 3 písm. e) územního rozhodnutí, na níž úřad odkázal. Podle žalobce je nutné, aby zajištění příjezdů na sousední nemovitosti bylo řešeno již ve fázi umístění stavby. To nevyvrací ani skutečnost, že realizace sjezdů a nájezdů nevyžaduje vydání územního rozhodnutí či stavebního povolení, neboť v územním řízení je třeba přezkoumat, zda je stavba v souladu s požadavky stavebního zákona na využívání území a umístění staveb. Pokud stavba takový požadavek nesplňuje, nelze ji umístit. Skutečnost, že pozemek žalobce je dle územního plánu zahrnut v ploše pro dopravní infrastrukturu, nemůže odůvodnit jeho znepřístupnění do budoucna, ani nelze akceptovat, že by tento pozemek nemohl být využíván stávajícím způsobem.
45. Žalovaný správní orgán k tomu uvedl, že zřízení sjezdů a nájezdů na pozemní komunikace sloužící k připojení sousední nemovitosti nepodléhají režimu stavebního zákona, viz § 79 odst. 2 písm. i) tohoto zákona. Navíc pozemek je součástí plochy vymezené územním plánem x pro dopravní infrastrukturu a v současné době není pozemek parc. č. x v k. ú. x připojen na sousední silnici II/163, jak lze zjistit z internetových mapových aplikací a tuto skutečnost ověřil odvolací orgán při neformální obhlídce místa. Vydáním rozhodnutí a umístěním záměru nedojde ke zrušení stávajícího připojení citovaného pozemku k sousední pozemní komunikaci a investorovi nevyplývá povinnost je nahradit.
46. Žalobci poskytnuté zdůvodnění, které žalovaný vyjádřil pod bodem 4 žalobou napadeného rozhodnutí je ve vztahu ke vznesené odvolací námitce nepřezkoumatelné. Úvahy, které správní orgán vyjádřil, nejsou podloženy konkrétními podklady, navíc z poskytnutého odůvodnění lze nabýt dojmu, že samy písemné podklady nepostačují pro posouzení vznesené námítky, neboť žalovaný si ověřoval podstatnou skutečnost při neformální obhlídce místa. Takový postup je z hlediska procesních předpisů nesprávný, neboť se nelze ztotožnit s postupem, aby správní úřad provedl místní šetření, aniž by žalobce k němu přizval nebo ho o něm uvědomil. O takovém místním šetření není ve spise založen protokol, a nelze tudíž závěr, který žalovaný správní orgán vyslovil v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak ověřit. Byť se lze ztotožnit s odkazem žalovaného na ustanovení § 79 odst. 2 písm. i) stavebního zákona, že připojení sousední nemovitosti nepodléhá režimu stavebního zákona, je však nutné trvat na podmínce, aby vznesená námitka byla řádným způsobem projednána. To soud ve vztahu k této odvolací námitce nezjistil. Závěr, který žalovaný vyslovil, že podmínka stanovená v územním rozhodnutí pro zajištění

přístupu na zemědělské pozemky je dostačující, není podložen konkrétními podklady a zjištěními, a tudíž je tento závěr z hlediska soudu nepřezkoumatelný.

VII. Závěr náklady řízení

47. S ohledem na procesní vady, které měly vliv na zákonnost rozhodnutí, zrušil soud napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy náklady zastoupení žalobce spočívají v odměně advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba), celkem v částce 6.200 Kč, § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů a v náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem 6.800 Kč. Advokát žalobce je plátcem DPH, a proto je odměna zvyšována o částku odpovídající dani podle zákona č. 235/2004 Sb., ve výši 1.428 Kč. Dále žalobce zaplatil za žalobu soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 11.228 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce.
49. Osobě zúčastněné na řízení nebyla přiznána náhrada nákladů s odkazem na ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že této osobě soud žádnou povinnost neuložil, nemá osoba zúčastněná na řízení nárok na přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 20. prosince 2018

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.